

Jona 3: De 41^e dag - HA.

Orde van dienst:

Welkom

Psalmen voor nu Psalm 121

Zegengroet

Zingen: Nieuw liedboek 287: 1, 2, 4

Wet

Nieuw liedboek 287: 5

Gebed

Kinderen: Lam van God

Zingen: GK 91 (Groep 3, 4)

Lezen: Jona 3

Preek

Psalm 103: 1, 3

Viering HA:

Uitleg betekenis HA.

Zingen voor het aangaan: Psalm 147: 1

Nodiging

Zingen bij het aangaan: Nieuw Liedboek 377 Zoals ik ben kom ik nabij.

Psalm 116: 1, 2, 3, 7, 8, 10 God heb ik lief

Nieuw Liedboek 378 Sterk, Heer, de handen tot uw dienst

Dankgebed

Collecte

GK 141: 1

Zegen.

Kinderen: Lam van God.

Voor de Schriftlezing: In Jona 2 lazen we het gebed van Jona. Een schreeuw om hulp.

Hij is dan overboord gegooid.

Misschien heeft Jona nog gedacht, dat hij zich aan een stuk drijfhout zou kunnen vasthouden of misschien zwemmend de kust bereiken. Maar nu heeft een grote vis hem opgeslokt alsof hij een stukje plankton is en weet Jona dat hij zal sterven. Dit overleeft geen mens.

Jona weet: God heeft mij verstoten.

Hij zit in het donkerste gat in zijn leven.

En toch roept hij dezelfde God aan. En toch. Je weet maar nooit. Misschien is God ook voor Jona wel barmhartig. Die kleine, eigenwijze profeet.

Hij roept: "Uit het rijk van de dood schreeuw ik om hulp!".

Gods barmhartigheid is zijn reddingsboei.

Het gebed in Jona 2 zal Jona in de vis gebeden hebben, maar heeft hij later op papier gezet.

Hij is dan al in de tempel. Heeft een dankoffer gebracht, want God heeft hem niet verlaten.

Hij weet het al: "Het is de HEER, die redt!".

De vis braakt Jona uit op het strand.

Getekend door het zoute water en de maagsappen van de vis. Wat vernederend!

Maar: hij leeft! Hij krijgt een nieuwe start.

Preek:

We leven op de 41^e dag.

En dat al vele honderden jaren.

Elke dag gaat de zon op. Alsof er niets is gebeurd.

Als ik 's morgens mijn gordijnen opendoe, is het licht. Jongeren fietsen voorbij op weg naar school.

Mijn krant ligt onbewogen op mijn deurmat. Net als gisteren en eergisteren.

Mijn computer springt aan als ik op start druk.

Het is de 41^e dag.

De aarde draait traag om haar as.

Om mij heen bruist de wereld van leven. Vogels zingen. Een krokus staat brutaal te bloeien tussen en paar opgebroken tegels. Van ver hoor ik het ruizen van het verkeer op de A1.

In de krant lees ik over jongeren, die in Amerika protesteren tegen de vele wapens. Ik lees over dreigende taal van Putin. Over raketten met kernkoppen. Ik hoor op het journaal over kinderen, die sterven in Goutha. Honger in Afrika. Zwaar kindermisbruik in Engeland.

Het leven gaat door alsof er niets is gebeurd.

Het is de 41^e dag.

Er ligt alleen een boek, dat profeteert.

Daarin lees ik over de toorn van God. Over de wederkomst van Christus, die recht zal spreken en zal oordelen. Over de satan en zijn zwarte engelen, die voorgoed zullen worden vernietigd.

Al het kwaad zal van de aarde worden weggenomen.

Heeft God zelf gezegd.

Maar er gebeurt niets. De aarde draait door. Alles is zoals het altijd geweest is.

We leven op de 41^e dag.

*****

Zo lijkt het ook bij Jona.

Er staat heel simpel: "Opnieuw richtte de HEER zich tot Jona: 'Maak je gereed en ga naar Nineveh, die grote stad om haar aan te klagen met de woorden die ik je zeg.' En Jona maakte zich gereed en ging naar Nineveh, zoals de HEER hem opgedragen had."

Alsof er niets is gebeurd.

En tegelijk zie je dat er veel is gebeurd, want Jona gaat!!! Op weg naar Nineveh!!

God trok deze opstandige profeet uit de dood omhoog.

Jona heeft het aan den lijve ervaren: 'Het is de HEER, die redt'. Hij weet hoe machtig God is. Hij weet hoe barmhartig God voor hem was. En hij gaat.

Na vele dagen lopen komt Jona in Nineveh. De stad van koning Sanherib. Stad vol paleizen en tempels. Vol beelden, strijdwapens en steigerende paarden. Uniformen en wapens. Mannen en vrouwen die elkaar verleiden. Vol dreiging en geweld. Nineveh, de bloedstad.

Jona loopt onder de zware poorten de stad binnen en na een dag begint hij te preken: "Nog 40 dagen en Nineveh wordt omgekeerd!!". Op het volgende plein blijft hij staan en roept: "Nog 40 dagen en Ninveh wordt omgekeerd!!".

Het is een vreselijk oordeel.

Hoe vindt u dat?

Want zijn boodschap is alleen maar oordeel. Waarschuwing. Aanklacht. Geen woord evangelie.

Geen woord over de liefde van God. Alleen maar een aanklacht. Oordeel: 'Je wordt omgekeerd!'.
Hoe vindt u dat?

Hoe vindt u dat?

Want in onze tijd moeten preken vooral heel liefdevol zijn. Over barmhartigheid gaan. Over Jezus.

En vooral geen "hel en verdoemenis". Niet over Gods toorn en over oordelen of de hel.

Want daar bereik je geen mensen mee. Stoot je alleen maar af.

Ja, en dat kan natuurlijk.

Als het vooral 'hel en verdoemenis' is, ja, dat maakt een mensenhart kapot.

Mensen leven van liefde. Van mensen en van een God, die van je houden. Om je geven.

Wat er ook was. Wie je ook bent.

Maar wat is liefde, als je nooit over toorn en oordeel spreekt?

Als je het kwaad maar laat begaan?

Kwaad dat mensenlevens verwoest. Zonden, die mensen verslaven.

Houd je wel van je zoon, als je hem maar laat drinken en nooit vertelt hoe slecht dat voor hem is?

Houd je van je kind als je het vrij laat rondzwerven op het internet? Tot diep in de donkere sites vol porno, die zijn liefdesleven verwoesten en zijn zelfbeeld?

Houd je wel echt van je broer in de kerk, als je hem nooit confronteert met zijn kwaadsprekerij?

*****

"Jona, ga naar Nineveh en klaag haar aan".

En Jona gaat en preekt tegen haar: "Nog 40 dagen en Nineveh wordt omgekeerd!".

Een kleine profeet. Uit een machteloos landje. Een paar woorden. Alleen maar oordeel.

Maar het effect is overweldigend: het machtige Nineveh bekeert zich.

Mensen geloven de woorden van God. Vasten. Hullen zich in boeteklederen.

Zelfs de koning komt van zijn troon, doet zijn dure staatsiegewaad af en hult zich in een boetekleed.

Gaat in het stof op de grond zitten. Wil dat heel Nineveh luidkeels God aanroept.

De God van Jona.

Stel je voor wat hier gebeurt!

Alsof heel Noord-Korea in een keer alle kernraketten wegdoet, de mensen in Zuid-Korea omarmt en alle leugens en dreigementen van de afgelopen jaren bekent. Alsof heel Rusland in een keer bekent, dat het Kremlin achter het neerschieten van MH-17 zit en daar vergeving voor vraagt.

Nineveh bekeert zich.

Dat kon je zien.

En God zag het ook.

Want er staat in het slot: "Toen God zag, dat zij inderdaad anders begonnen te leven, kwam hij terug op wat hij bedreigd had hun aan te doen, en hij deed het niet".

Nineveh bekeert zich.

Hoe kan dat?

Wat voor tastbare bewijzen hadden ze, dat die rare Jona de waarheid sprak? Dat zijn God echt bestond? Dat hun eigen goden hen niet zouden beschermen?

Dat leren we uit de woorden van de koning.

Die zegt: "Laat iedereen anders gaan leven en breken met het onrecht dat hij doet".

Nee, er waren geen tastbare bewijzen, dat de God van Jona echt bestond of dat het oordeel echt zou komen. Maar een ding was wel tastbaar: hun onrecht!

Ze zagen het bloed aan hun handen. Ze kenden hun kwaad.

Ze zeiden niet tegen Jona: "Ach, Jona, waar heb je het over? Wat een dwaas verhaal! Oordeel? Moet je eens kijken hoe rijk we zijn en machtig. Onze goden hebben ons zwaar gezegend! Wat moeten wij met die machteloze God van jou?".

Nee, die mensen wisten heel goed waar Jona het over had. Ze zagen het bloed aan hun handen.

Ze kenden hun kwaad en bekeerden zich.

Daar komt nog wel één ding bij.

Want Jona zegt niet: "Nineveh, jullie stad wordt omgekeerd!".

Nee, hij zegt: "Nog 40 dagen, dan wordt Nineveh omgekeerd!".

Nog 40 dagen.

Daarin hebben zij nog ruimte gehoord. Het was nog niet te laat.

Besef daarbij, dat het ontzag voor goden in die dagen heel wat groter was dan nu.

Denk aan de zeelui, die door de kracht van de storm hun eigen goden, maar net zo makkelijk de God van Jona, aanroepen. De steden stonden in die dagen bol van de afgoden.

Vol angst werden ze vereerd. Als het moest door mensenoffers.

Je wist maar nooit. Je kon ze maar beter te vriend houden.

Maar, die 40 dagen geven ook ruimte.

Zo zegt de koning dat ook: "Misschien dat God van gedachten verandert en op zijn besluit terugkomt; wie weet zal hij zijn woede laten varen, zodat wij niet te gronde gaan".

Wie weet....

Want je weet maar nooit.

Het ziet er allemaal enorm groots uit met al die boetekleren en vasten en geroep. Maar het is tegelijk ook nog maar een begin. Zo staat dat er ook: "Toe God zag dat zij inderdaad anders begonnen te leven...".

Het was nog maar een begin.

Maar moetje zien hoe groothartig God reageert: "God kwam terug op wat hij hen bedreigd had aan te doen en hij deed het niet".

Hij deed het niet! Hij hoorde het geroep van al die mensen en ...hij deed het niet!

De 40ste dag gaat voorbij en er gebeurt niets. De stad leeft! Hij deed het niet!

*****

Maar: hoe gaat het nu verder?

Want na de 40ste dag komt de 41ste dag.

De koning staat op uit zijn bed, nog zwak van het vasten. Hij kijkt door het open raam naar het oosten. En daar ziet hij de zon op gaan. Eerste kleurt de lucht kobaltblauw, dan bloedrood, en even later verschijnt het gouden licht van de zon! Nineveh leeft!

Uitbundig schijnt het licht van Gods barmhartigheid over de pleinen en door de stille straten van de grote stad. Nineveh leeft. Een nieuwe dag.

Maar tegelijk is het een heel vreemde dag.

Want er is niets gebeurd. Nineveh is niet omgekeerd. Geen oordeel.

Maar, je kunt nu denken: zou er ook niets gebeurd zijn als zij zich niet hadden bekeerd?

De zon schijnt, een nieuwe dag, maar was dat sowieso niet gebeurd?

Had die Jona zijn verhaal niet verzonnen? Was het geen "wishfull thinking"?

Ja, en nu gaat blijken of hun bekering echt is.

Hebben ze zich bekeerd, omdat ze oprecht spijt hadden van hun onrecht: al dat bloed aan hun handen? Of hebben ze zich bekeerd uit angst of berekening: "Wie weet....!?"

Ziet u dat?

Nineveh leeft van Gods genade: hij deed het niet! Maar het kan die genade misbruiken en terugvallen in het oude leven. Nineveh kan zeggen: "Ach, er is niets gebeurd, de zon schijnt weer, die god van Jona is blijkbaar tevreden". En dan terugvallen in het onrecht.

Je leven laat zien of je berouw oprecht is of alleen maar berekening.

Je hebt **écht** spijt, dat je door je woorden je vrouw pijn hebt gedaan. En je let goed op wat je zegt en hoe je het zegt. Je wilt haar geen pijn doen. Want je hebt haar lief.

Of je koopt een snel bosje bloemen en zegt dat het je spijt en je denkt er niet meer aan. Als je vrouw maar tevreden is. Ben jij van het gezeur af. Is je berouw echt of is het berekening.

Dat zie je aan je leven.

*****

Als christenen leven we al bijna 2000 jaar op die 41ste dag.

Al eeuwenlang vertelt de Bijbel, dat het onrecht zal worden gewroken. De heilige God laat het kwaad niet voor altijd zijn gang gaan. Het oordeel komt.

En jij, je kent je eigen onrecht.

Je weet dat je vaak zwak staat als verleidingen je hart binnen sluipen. Je boezemzonden. Je weet heel goed, dat je zo niet kunt bestaan voor God.

Dat hoeft een Jona je niet meer te komen zeggen.

Je valt op je knieën en roept God aan: "HEER, redt mij! Vergeef mij! Bevrijdt mij!".

En wat doet God?

Hij vergeeft.

Hij legt jouw zonden op zijn eigen Zoon. Jezus. Die draagt het oordeel aan het kruis. Hij sterft.

En jij mag leven.

Leven van Gods barmhartigheid.

Elke dag weer. Al is het nog maar een begin.

Als ik 's morgens mijn gordijnen opendoe, is het licht. Jongeren fietsen voorbij op weg naar school.

Mijn krant ligt onbewogen op mijn deurmat. Net als gisteren en eergisteren.

Mijn computer springt aan als ik op start druk.

Het is de 41^e dag.

Een dag, die getekend wordt door de liefde. Dat maakt God tastbaar aan het avondmaal.

Hij geeft mij het leven.

Nu wil ik leven voor hem. Al is het nog maar een begin....

Amen.